

(Szegedi Korzó.)

Pitypataty.

Fürj kotlott balkezt, a Szentpáli Esvány zabjába. A kísérető pacsirta a nap felé szállott. Reggel óta hol itt, hol ott énekelt.

Ha János fordult, arra tartott ő es.
Nap süttött melegen.

Az árpa dőlt. A nagyfeju veteményök a kasza nyomán hasra fekütek. Zerregtek; — osztáng rendbe nyugodtak.

A szálakot s valamennyi kalászt megügyelte János. Mind teli. Gazdagon. Tizes. Üszög egyen se. Ugy ölenkint állott csak ki közüllik egy-egy vendégbojtorján. De, a legjobb maggal es megesik, hogy gaz téved közibe. A takarítatlan hombárból, vaj a szomszéd vető markából.

Meg pezsgett a harmat, amikor a pántikába állott János. Pántika biza. Öregapja — Isten nyugosztajja — nevezte annak e darab földet. Hasmán elfér keresztbe rajta az embör. De — a hossza! Mittyánkra se a falutól, a csereerdőig! A kaszálló, — harmatba indul az esső renddel — a déli harangszó után valamicskével érközlik végire.

A pántikába nyesött. Visszafelé. Nem pihent eddég. Fenni állott meg, ha szükségölte a kasza. De (ijen kaszát se adna oda ijen földér, mint a pántika) reja huzott s vágta tovább. Sze a szándék — egyezték az asszonnal tennap este — az, hogy elkészüjjön a vágással, míg kihozza a délt. Ha kihozta, békapják. S délután bugjába rakják ketten. Nem lehet ezér a pántikáér egy napnál tovább vesztögélni. Igaz, jó a termés reja örökké. De — két bugjáér? S osztáng a tárfabérecájai nagy táblába hónap kezdük. Ő s két napszámos. A szem perreg ott már.

Vágta.

Dombocskán ereszködött bé, tempóba.

Harangszavát elhozá a toronyból a szél. Jobb kedvet kapott. Netene, dél vagyon! Izibe itt az asszon.

De, feszült es az ina. Feltürt ingeujja alatt, könyökön fejjele s alófelől a fehér huson pirult a bőre. Halántékán, nyakán esorgott. A szeme közü ráne jedött.

Szoricsad János! Itt az asszon. Meg ne szóllhasson. Természete.

Belé se tellött az óra, végezött a visszarenddel. Csutakkal dörgölte a kaszát. Vakarta rólla a rögot, mentibe a fesső határköhöz. A vadkörtefa alá. Oda jó az asszon a déllel.

A kaszát lehajolt ágra akasztá. Leült a híves füre. Akkor elfelé nezött. Előbb az ugarok felé.

— Az esztenán vadnak a juhok. Láttá. Igyhát a bácsok órája ugy jár, mint az övé.

Osztáng, a nagyhatárba a terebuzáját kereste. Ott a mart mellett Marton Imre céklája. Mellette hosszant a vót birójé. Arrébb, a végnél, a pap cukor-répája. A pap föggyivel keresztbe ereszködik a tatár-patak üres árka. Annak a végin a vakaróbokor. Ott a terebuzá. Az övé. Szakállát vette. Elmasérozhat benne akármik embör a faluból. Abból ki nem láccik.

— Lessz reja — gondolta János.

A mejjihez tapadott üngöt a küsgombbal küjjebb huzta. A gyenge szellő buttbé, buttki s hójagosra futta. Jólesött.

Szeme kerülget.

Az akasztófadomb megül elé láccik a kertök lábja. A dombon innét vagyon a kilenc öreg vad-almafa s az egy égör. Ezökön még János apja szök-dösött. Ő maga tolvajosdit jáccodott rejtik. Biztos, itt töri nyakát az ő fia Pali, ha megnő.

Hát a mia? Kanyarodik az ut a küsszorosból ki-felé az almafáknál. Onnat jöhet. Jöhet? . . . Ott a második almafa tövilbe vajon mi vagyon? A fűmar-tocská jól megpárnásodik mellette. Komót lehet az ülés reja. Valakinek.

Ugy lássa, — megdől előre — hogy a fa mellől ő fajtáju fagerebbe áll elé. A reggel békiátott az asszonnak, hogy megnefeleje se hozza ki.

Öe?

Hátvást ül. Keszkenő a fején, lájbi a mejjin.

De.

Az asszon nincs egyedül. Nincs! Valaki ül mellette.

A nagyszertől az almafákig megfáradott vóna? Hát akkor mér ült le?

Hopp! Valaki megemelte a karját. Sovány erőss kéz a vége. Nem asszonféleé.

Fehérödött a szája szeglete s mint mocskos krétadarab hidegödött. Leült a füre. Felállott onnat. S az almafákat elnem eresztötte.

A harmattól egy szuszra nyesi itt az árpát. Innya se áll meg jóformán, hogy délig elkészüjjön. Hogy délután takarhassák ketten. Üzte, met beosztott vót a munka.

S ott vagyon ne! Sétifikál. Ül.

— Vaj mindön kakas előtt, mint a rossz tyuk? . . .

Az üdő se tellik. Tán megállott a nap?

Atalkiátana. Birná tüdővel.

Hátha, hátha . . .

Nem hinné! . . . Met mit hozhat? Egy fazék fuszujt a kantárba? A gerebbe nyelin a szotyrot? Kenyér van benne. Szalonna, só, s két fej hagyma. Ozsonnyára. Ettől a tehértől nem állhat ki a dereka. Dobásnyira a falutól.

Métt ült le hát? Métt ül ott? Meddég? Sze este lessz mig ide ér, ha tovább es ott marad.